

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3704

гр. София, 29.01.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
закрито заседание на 29.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

като разгледа дело номер **1090** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „ИВТРАНС СВ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис 7, подадена чрез процесуален представител – адв. Г. Б., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM 2106973/18.01.2026 г., издадена от инспектор в Сектор „Пътна полиция“ при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) – П., с която е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП – „Прекратяване на регистрацията на ППС на собственик, чието МПС е управлявано от лице, което е неправопособен водач, не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС или след като е лишено от това право по съдебен ред - за срок от 6 м. до 1 г.“.

Жалбоподателят излага твърдения за незаконосъобразност на обжалваната заповед поради допуснати процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. С жалбата е обективизирано и особено искане за спиране на изпълнението на оспорената заповед на основание чл. 166, ал. 4 АПК. Изложени са доводи, че изпълнението на заповедта би причинило на жалбоподателя значителни и трудно поправими вреди, тъй като „ИВТРАНС СВ“ ЕООД притежава Лиценз № 25932, издаден от Министерството на транспорта и съобщенията за международен автомобилен превоз на товари, и като такъв използва непрестанно притежаваните от него автомобили за осъществяване на транспортни услуги. Поддържа се, че спирането от движение на специализиран автомобил „И. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] за неопределено време ще доведе до значителни загуби и до неизпълнение на поети поръчки и договори. Навежда се и довод, че заповедта е незаконосъобразна, тъй като дружеството е предоставило автомобила по договор за наем на лице, което е притежавало СУМПС, а констатацията за неправопособност се основава на справка, до която дружеството няма достъп и не е могло да знае за отнемане на контролни точки.

Ответникът - инспектор в Сектор „Пътна полиция“ при Областна дирекция на Министерството на

вътрешните работи – П., при изпращане на административната преписка в съда, не е изразил становище по искането за спиране.

Административен съд – София-град, III отделение, 17-ти състав, като се запозна с доводите на жалбоподателя и доказателствата по делото, намира следното от фактическа и правна страна:

Искането за спиране е направено от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно.

С обжалваната заповед, на основание чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП, по отношение на „ИВТРАНС СВ“ ЕООД е приложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ – товарен автомобил „И. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца до 1 година, поради това, че процесното моторно превозно средство е било управлявано от лице, което не притежава валидно свидетелство за управление на МПС, установено при извършена полицейска проверка от органите на сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР – П..

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед, като подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка (чл. 172, ал. 6 ЗДвП). С разпоредбата на чл. 166, ал. 4 АПК законодателят е предвидил възможност допуснатото по силата на закон предварително изпълнение да бъде спряно от съда, при условията на ал. 2 – ако изпълнението би могло да причини на оспорвания значителна или трудно поправима вреда. За разлика от случаите по чл. 60, ал. 1 АПК, при които административният орган извършва самостоятелна преценка за допускане на предварително изпълнение, в хипотезите на чл. 166, ал. 4 АПК законодателят презюмира наличието на обществен интерес, в защита на който изключва суспензивния ефект на жалбата и допуска незабавното изпълнение на акта. Поради това спирането на предварителното изпълнение представлява изключение, което се допуска само при доказване на предпоставките по чл. 166, ал. 2 АПК. Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре предварителното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите основания по чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК. Преценката на съда е насочена не към законосъобразността на самия административен акт, а към последиците от неговото предварително изпълнение, като доказателствената тежест за наличие на нови факти и обстоятелства, обосноваващи значителна или трудно поправима вреда, е на искателя.

В случая жалбоподателят не установява кумулативно изискуемите предпоставки за спиране – нито наличие на нови факти и обстоятелства по смисъла на чл. 166, ал. 2, изр. последно АПК, нито конкретни данни за вреди, различни по вид и интензитет от обичайните неблагоприятни последици от прилагане на ПАМ.

По делото е представен Лиценз № 25932 за международен автомобилен превоз на товари, от който се установява качеството на дружеството като превозвач. Това обстоятелство обаче само по себе си не доказва настъпването на вреди с интензитет „значителни“ или характеристика „трудно поправими“ именно от предварителното изпълнение на конкретната мярка. Не са представени договори/поръчки, графици за курсове, неустойки, фактури или други данни, от които да се установи, че процесното МПС е единствен/незаменим ресурс за дейността или че прекратяването на регистрацията му води до преустановяване на дейността, загуба на пазар, невъзможност за изпълнение на лицензни изисквания или други последици, които да надхвърлят обичайните неблагоприятни ефекти от прилагане на ПАМ. Точно обратното – изрично в искането си жалбоподателят сочи, че с притежаваните от дружеството автомобили осъществява непрестанно транспортни услуги, от което е видно, че дружеството разполага с повече от едно МПС за осъществяване на дейността си.

По делото е представен и договор за наем от 14.01.2026 г., съгласно който процесният камион „И. Д.“ с рег. [рег.номер на МПС] е предоставен за временно и възмездно ползване, при уговорена наемна цена 100 лв. на ден, като е посочен срок на договора от 15.01.2026 г. до 22.01.2026 г. Следователно евентуалните пропуснати ползи, извеждани пряко от този договор, са парично измерими и ограничени по договорния период, като не са ангажирани доказателства за продължаване/подновяване на договора или за други конкретни договори за наем/превоз, които да обосновават сигурна и продължителна загуба за целия период на мярката. Дори да се приеме вероятност от имуществени вреди, те са от категорията на компенсируемите – подлежащи на точна парична оценка и евентуално репарирание по общия ред, поради което не могат да бъдат квалифицирани като „трудно поправими“ по смисъла на чл. 166, ал. 2 АПК. Сам по себе си фактът на пропуснат наеман доход не обосновава извод за трудно поправима вреда, доколкото законът допуска обезщетяване на такива вреди, а молителят не установява обективна невъзможност за репарирането им.

Твърденията на жалбоподателя, че автомобилът е предоставен на лице със СУМПС и че дружеството не е могло да знае за управлението му от неправопособен водач, както и доводите относно срока на мярката са относими към законосъобразността на заповедта по същество. В рамките на чл. 166, ал. 4 АПК съдът не следва да предрешава спора по същество, а да прецени единствено дали предварителното изпълнение поражда вреди, които да надделяват над презюмирания от законодателя обществен интерес. При липса на конкретизация и доказателства за реални търговски последици (прекратени договори, неустойки, загуба на клиенти/пазар, прекратяване на дейност), не може да се приеме, че се доказват значителни или трудно поправими вреди.

С разпоредбата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП законодателят е признал превес на обществения интерес от незабавно прилагане на ПАМ, насочени към безопасността на движението и преустановяване/предотвратяване на нарушения. При това законово положение спирането е изключение, което се допуска само при доказани значителни или трудно поправими вреди. В случая такива не се установяват по надлежен ред. С оглед изложеното съдът намира, че искането за спиране на предварителното изпълнение е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 4, вр. ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на „ИВТРАНС СВ“ ЕООД за спиране на предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM 2106973/18.01.2026 г., издадена от инспектор в Сектор „Пътна полиция“ при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – П..

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

Препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: